

отъ любопытнѣтъ. Иди си у васъ, не са безпокой. Тако ми Еката! нея са калне Арбакъ, египетскійтъ вълхвъ, Иона никога не ще са ожене за Главка!

— И Главкъ ще пренадежи на Юлія, пригури момата, като да допълни клетвата му.

— Рече го, отговори Арбакъ.

Оплашена отъ странното туй надумване толкози исприлично на жена, но и рапаена отъ ревность и като осъщаше повече раната отъ нея а не тъзи на любовта, тя са обща да бжде точна на условіето.

Щомъ остана самъ Арбакъ издума слѣдующія моноложъ.

«Звѣзды свѣтлывы, които никога не лъжите, начевате вече изпълненіето на вашѣтъ обещанія! Любовни сполуки, тържество противъ враговетъ ми, ето бждщето на блаженния ми животъ. Въ сщцата минута когато умътъ ми бѣше въ невъзможность да ми покаже едно средство за отмъстяване, вый ми проваждате за водачъ прелестната опъзи лудичка. Подирь едно дълбоко размисляне, да, слѣдваше той, но съ по низкъ гласъ, да, . . . но не можахъ ли азъ да ѝ дамъ отровата, която ще са даде намѣсто либиче? . . . не . . . знаковетъ на смъртъта му щѣхъ да обвинятъ мене. Но вѣщицата, да, вѣщицата е сгодна, тя е естественината служителница на плановѣтъ ми.»

Кото повика единъ робъ той му заповѣда да отиде подирь Юлія за да научи името ѝ и рода ѝ. Подирь туй той отиде въ колоната; чисто и тихо бѣше небето, но той като познаваше знаковетъ на атмосферическытъ измѣненія, разумъ че страшна бури са готвяше въ единъ купъ стъ облацы, който далечъ на горезонта са мърдаше излека.

«Они облакъ, рече той като го гледаше прилича на моето отмъстяване; небето е тихо, той са движи.»

ГЛАЗА 8.

Бурята на южнѣтъ климаты.

Пещерата на Вьщицата.

Полека са намаляваше маранята на лѣтнія день когато Главкъ и Иона излѣзохъ за да подышѣтъ прохладата на атмосферата. Средствата за пренасване на тогашнѣтъ Римляны бѣхъ много и раздѣ-